

ILIE ȘI SECRETUL PUTERII LUI

F.B. Meyer

Editura MIRABEL
Brașov, 2022

CUPRINS

Prefață	7
1. Sursa puterii lui Ilie	9
2. Lângă pâraul care seacă	21
3. Trimis la Sarepta	31
4. „Duhul și puterea lui Ilie”	43
5. Testul vieții într-o familie	55
6. Obadia – un contrast	69
7. Planul campaniei	83
8. Conflictul de pe Carmel	93
9. Plouă, în sfârșit!	103
10. Cum cad vitejii!	115
11. Iubirea, mai bună decât viața	125
12. „Susurul blând și subțire”	135
13. „Du-te, întoarce-te!”	145
14. Via lui Nabot	153
15. Vechiul curaj revine	163

ILIE ȘI SECRETUL PUTERII LUI

16. Cântec în amurg	173
17. Înălțarea la cer	181
18. O îndoită măsură din duhul lui Ilie	189
19. Schimbarea la față	197
20. Umplut cu Duhul Sfânt.	205

2

LÂNGĂ PÂRÂUL CARE SEACĂ

[1 ÎMPĂRAȚI 17]

Noi studiem viața unui om la fel ca noi – slab unde suntem și noi slabi, care eșuează unde am eșua și noi, dar care a stat singur împotriva poporului său și a stăvilit valul idolatriei și al păcatului, întorcând o națiune înapoi la Dumnezeu. Și a făcut acest lucru folosindu-se de resurse care sunt la îndemâna noastră, a tuturor. Aceasta este fascinația întregii povestiri. Dacă ne dovedește cineva că el a acționat sub influența vreunui secret care e ascuns de noi, oameni mai slabi, dacă ne convinge cineva că a fost turnat într-o matriță a eroismului la care noi nu putem avea nicio pretenție, atunci trebuie să lăsăm deoparte tot ce s-a întâmplat. Dezamăgirea ne-a scăzut interesul: e un model pe care nu-l putem copia, un ideal pe care nu-l putem atinge, o imagine care ne ia în derâdere în timp ce dispare treptat în azuriul trecutului.

ILIE ȘI SECRETUL PUTERII LUI

Dar nu așa stau lucrurile! Acest om, prin care Dumnezeu a treierat munții, a fost doar un vierme, în cel mai bun caz. Acest stâlp din templul lui Dumnezeu a fost, prin natura lui, o trestie ce putea fi clătinată de adierea celui mai blând zefir. Acest Profet al Focului, care a strălucit ca o torță, a fost inițial doar un fitil care fumea. Credința l-a făcut să devină tot ce a devenit și credința va face la fel de mult pentru noi, numai să o punem în aplicare așa cum a pus-o el, pentru a ne însuși puterea Dumnezeului veșnic. Toată puterea e în Dumnezeu. Și Lui I-a făcut plăcere să o depoziteze în Mântuitorul înviat, ca într-un vast rezervor, iar această putere este adusă în inimile oamenilor de Duhul Sfânt. Iar Duhul Sfânt ne este dat conform măsurii receptivității și credinței noastre. O, de-am avea receptivitatea lui Ilie ca să fim la fel de plini de puterea divină așa cum a fost el și la fel de capabili, astfel încât să facem mari isprăvi pentru Dumnezeu și adevăr!

Dar, înainte ca aceasta să se întâmple, trebuie să trecem prin aceeași școală ca el. Trebuie să mergem întâi la Cherit și Sarepta înainte de a putea sta pe Carmel. Credința pe care o avem trebuie ea însăși să fie purificată, educată și maturizată pentru a deveni suficient de tare ca să cucerească împărății, să facă dreptate, să pună pe fugă oștirile vrăjmașe.

Să observăm, așadar, pașii succesivi ai educației prin care îi trece Dumnezeu pe slujitorii Săi.

I. SLUJITORII LUI DUMNEZEU TREBUIE SĂ ÎNVEȚE SĂ FACĂ DOAR CÂTE UN PAS O DATĂ

Aceasta este o lecție simplă, dar greu de învățat. Fără îndoială că așa i s-a părut și lui Ilie. Înainte de a pleca din Tișba spre Samaria, pentru a duce mesajul care-i împovăra sufletul, el ar fi putut întreba,

în mod natural, ce va face după ce îl va transmite. Cum va fi el însuși primit? Care va fi rezultatul? Încotro să meargă ca să scape de răzbu-
narea Izabelei, care nu se dăduse înapoi de la uciderea cu sabia a pro-
feților mai puțin curajoși decât el? Dacă I-ar fi adresat lui Dumnezeu
aceste întrebări și dacă ar fi așteptat un răspuns înainte de a pleca
din casa lui din munți, n-ar mai fi plecat niciodată. Tatăl nostru nu
Își tratează niciodată copiii așa. El ne arată doar câte un pas o dată –
apoi, pe următorul. Și El ne îndeamnă să-l facem prin credință. Dacă
venim la El și-L întrebăm: „Dar, dacă fac acest pas, care sigur îmi
va pricinui un necaz, ce voi face după aceea?”, cerurile vor rămâne
mute, lăsând totuși să se audă în mod repetat un singur mesaj: „Fă-l
și încrede-te în Mine.”

Dar de îndată ce slujitorul lui Dumnezeu a făcut pasul spre care
a fost călăuzit și a dus mesajul primit, „Cuvântul Domnului a vorbit
lui Ilie cu aceste vorbe: «Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit și
ascunde-te lângă pârâul Cherit.»” La fel a fost și după aceea. Doar
după ce pârâul a secăt și au rămas doar niște bălți, după ce aceste
bălți s-au redus la stropi și stropii s-au evaporat, doar atunci cuvân-
tul Domnului a venit din nou la el spunându-i: „Scoală-te, du-te la
Sarepta.”

Îmi place fraza: „Cuvântul Domnului i-a vorbit.” Nu el a trebuit
să meargă să-l caute. Cuvântul *a venit* la el. Și la fel va veni și la voi.
El poate veni prin Scriptură, printr-o impresie distinctă produsă în
inima voastră de Duhul Sfânt sau prin împrejurări, dar el vă va găsi și
vă va spune ce aveți de făcut. „«Doamne, ce vrei să fac?» «Scoală-te,»
i-a zis Domnul, «intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci.»”
(Fapte 9:6)

Poate că de multă vreme vi s-a întipărit în minte o puternică
impresie de a face ceva, dar nu i-ați dat curs pentru că n-ați putut ve-

dea care va fi următorul pas. Nu mai ezitați. Pășiiți pe ceea ce pare a fi doar o ceață pe care n-o puteți pipăi. Veți simți o piatră de granit sub picioarele voastre și, de fiecare dată când veți mai face câte-un pas, veți observa că Dumnezeu a mai pregătit o piatră pe care să călcați și încă una și apoi încă una – fiecare pe măsură ce ajungeți la ea. Pâinea se dă pentru fiecare zi. Mana cade în fiecare dimineață. Puterea este pe măsura nevoii momentului. Dumnezeu nu ne dă toate poruncile odată, ca să nu devenim confuzi. El ne spune doar atât cât ne putem aminti și face. Apoi trebuie să așteptăm de la El restul. Și astfel învățăm, prin etape ușoare, obiceiurile sublime ale ascultării și încrederii.

II. SLUJITORII LUI DUMNEZEU TREBUIE SĂ ÎNVEȚE VALOAREA VIETȚII ASCUNSE

„Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit și ascunde-te lângă pârâul Cherit.” Omul care urmează să ocupe o poziție înaltă înaintea semenilor lui trebuie să ocupe o poziție umilă înaintea Dumnezeului său și nu există o cale mai bună de a smeri pe cineva ca aceea de a-l scoate brusc din sfera în care începea să se creadă esențial, învățându-l că nu e deloc de neînlocuit în planul lui Dumnezeu și obligându-l să reflecteze, în valea liniștită a vreunui Cherit, la cât de amestecate îi sunt motivele și la cât de neînsemnată este puterea lui.

Așa a lucrat Domnul cu apostolii Săi. Într-o împrejurare, când s-au reîntors la El mulțumiți de ei înșiși și plini de succes, El le-a spus liniștit: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu.” Noi suntem prea puternici, prea plini de sine pentru ca Dumnezeu să ne poată folosi. Ne imaginăm în zadar că suntem ceva și că Dumnezeu nu Se poate dispensa de noi. Cât de urgent avem nevoie ca Dumnezeu să ne afunde sinele în întunericul vreunui Cherit sau al vreunui mor-

mânt, pentru a-l ascunde și a-l ține la locul morții. Prin urmare, nu trebuie să fim surprinși dacă, uneori, Tatăl nostru spune: „Copile, ai avut destul parte de agitație, de publicitate și de lucrurile acestea palpitante. Vino și ascunde-te lângă pârâu – ascunde-te lângă Cheritul camerei bolnavului sau lângă Cheritul unei îndolieri sau al unei alte forme de singurătate din fața căreia mulțimile se retrag.” Fericit e cel ce poate răspunde: „Această voie a Ta este și voia mea. Alerg la Tine ca să mă ascunzi. Ascunde-mă în locul tainic al cortului Tău și sub acoperirea aripilor Tale!”

Fiecare suflet sfânt care vrea să exercite o mare putere asupra oamenilor trebuie să o câștige lângă vreun Cherit ascuns. Un triumf pe Carmel presupune întotdeauna un Cherit și un Cherit duce întotdeauna spre un Carmel. Nu putem da ceva în afară dacă nu am înmagazinat mai înainte. Nu putem scoate demonii care stăpânesc oamenii dacă nu am intrat mai înainte în cămăruțele noastre, nu am închis ușile și nu am stat ore întregi în fascinanta prezență a lui Dumnezeu. Dobândirea puterii spirituale este imposibilă dacă nu ne putem ascunde de oameni și de noi înșine în vreun defileu adânc, unde să putem absorbi puterea veșnicului Dumnezeu, la fel ca vegetația care, de-a lungul multor secole, a absorbit acele calități ale luminii solare pe care acum le dă înapoi prin cărbunele care arde.

Episcopul Andrewes a avut Cheritul lui, unde petrecea, zilnic, cinci ore în rugăciune și devoțiune, John Welsh l-a avut și el, considerând ziua pierdută dacă nu conținea opt sau zece ore de comuniune în cămăruță. David Brainerd l-a avut în pădurile Americii de Nord, care erau decorul favorit al cugetărilor lui duhovnicești. Christmas Evans l-a avut în timpul lungilor și singuraticelor călătorii printre dealurile Țării Galilor. Fletcher din Madeley l-a avut: deseori pleca din clasă în camera lui și petrecea ore întregi pe genunchi cu studenții lui,

cerând stăruitor plinătatea Duhului Sfânt, până când nu mai puteau sta îngenuncheați. Sau – dacă ne reîntoarcem cu gândul la binecuvântata epocă de la care datăm secolele – avem Patmosul, locul izolat al închisorilor romane, deșertul Arabiei, dealurile și văile Palestinei, care vor rămâne pentru totdeauna în memorie ca pâraiele Cherit ale celor care au făurit lumea noastră modernă. Domnul nostru Și-a avut Cheritul la Nazaret și în pustia Iudeii, printre măslinii din Betania și în locurile singuraticale ale Gadarei. Așadar, nici măcar unul dintre noi nu se poate dispensa de vreun Cherit, unde zgomotele trudei pământeste și ale glasurilor umane sunt înlocuite cu murmurul apelor de odihnă care curg din tron, unde putem gusta dulceața și ne putem umple de puterea vieții ascunse cu Hristos și în Hristos prin puterea Duhului Sfânt. Uneori, un suflet omenesc, hotărât în căutările lui, își poate găsi Cheritul chiar în mijlocul unei mulțimi de oameni. Pentru o asemenea persoană, Dumnezeu este locuința lui atotsuficientă, iar locașul tainic al Celui Preaînalt, cel mai sfânt loc al său.

III. SLUJITORII LUI DUMNEZEU TREBUIE SĂ ÎNVEȚE SĂ SE ÎNCREDĂ ÎN DUMNEZEU ÎN MOD ABSOLUT

Noi arătăm la început o ascultare timidă față de o poruncă ce pare să implice imposibilități evidente. Dar, când descoperim că Dumnezeu este chiar mai bun decât Cuvântul Lui, credința noastră crește extraordinar și înaintăm spre alte fapte mărețe ale credinței și slujirii. Așa Își instruiește Dumnezeu tinerii vulturi să zboare. În cele din urmă, nimic nu este imposibil. Aceasta este cheia experienței lui Ilie.

Cât de ciudat este să fii trimis să stai lângă un pârau, care, în mod sigur, poate fi la fel de sensibil la secetă ca oricare altul! Cât de